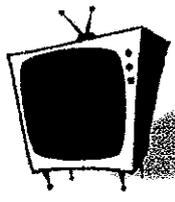


(אני + אילנה + יוסף + יניל + אסא)

י? ישראלי? אסא

מעריב - כותרת	
9.57x36.1	1
21.12.2008	ענף 22
3 6 1 0 7 4 8 1	

טלוויזיה אסף שניידר



כלכלה מלפני הטלמלה

משפחה חורגת, ערוץ 2

בריעבר, נפל בחלקה של "משפחה חורגת" הכבוד להשתייך לחבורה מצומצמת למדי של תכנים בירוויזים רדמתיים או תעוריים: אלה שעי כשיו אפשר לומר עליהם כי ניבאו את העומר להתרחש. הסדרה צצה על המסך בימים שבהם הכל היה מצוין, לכאורה. המשק צמח, הבורסה גאתה, העשירים התעשרו, וכולנו הגנבנו מבטי קינאה לעבר החצור פים מההייטק, אלה עם המשכורות היפות, הרכב וכרטיסי המזון. בתוך החגיגה הכלכלית, הוכיחו אלון גל והסדרה שלו שיש לא מעט אנשים שנופלים כצידי הדרך. שהחגיגה שלהם היא חגיגת בזבוזים, ושהרכב היחיד שצומח אצלם הוא המיניוס.

כך שעבשיו, כשהעולם נמצא בסיחרור מטה, על פניו "משפחה חורגת" היא כריק מה שהרופא אמר לרשום לכולנו. התזמון שבו עולה עונה חדשה (אתמול שורד הפרק השלישי) הוא מהמשובחים. בקטע של: לראות, ללמוד ולשרוד.



איתנו לא יודעות מה נעשה אצלך בבית

תזמון משובה, קרדיט מבוזבז. "משפחה חורגת"

הקרדיט הזה מתבזבז כמעט לחלוטין כי מבחינת התפיסה הכלכלית שלה, "משפחה חורגת" עדיין שייכת לעולם הקורם. היא עדיין ניגשת למקדי המבחן שלה בערך כך: הנה תא משפחתי הכולל בשבתו כיחידה כלכלית - אך אם רק יבצע כמה שינויים וכיוונונים קטנים, הוא יצטרף לרוויזיות הגלובליות.

בפרק של אמש ליווה גל את משפחת ביטון, שחיה אצל (ועל חשבון) ההורים, מרויחה לא רע ועדיין שוקעת בחובות כבדים. או כן, בחיי דת בני הוגג היתה מושלמת: צעידים, נחמרים, דהוטים, מרוויחים בס' דד גמוד, ואיכשהו תקועים. חומר מצוין, שמרליק מיד תגובות מסוג: "מאיפה גירדו אותם? איך הם מצליחים להגיע לחובות כאלה?". גם תר' גילי הקאוצ'ינג של גל, עם כל הספקות לגבי יעילותם בעולם שמחוץ לטלוויזיה, מצטלמים באופן אפקטיבי. אך בסופו של יום, עם היר על הקרייזלר הנאה של גל - בתנאים של היום, יש מצב שכני הוגג ביטון יוכלו למלא את התוכנית העסקית שרקם עבורם? האם יוכלו לגייס בקלות כזאת משכנתא לסגירת החובות הקודמים שלהם? האם יוכלו למ' צוא כל כך בקלות עוד שתיים-שלוש משרות מקבילות?

אפשר להניח שחלק ניכר מהעונה כבר צולם, ושזאת הסיבה לחוסר העירכון. ועדיין, אפשר לנצל את יכולותיו של גל ואת המותג המוכח שבו מחזיקה "רשת" ולהפיק מזה סדרה כבת שתעסיק כבוץ הפוסט-מש' בדי. שתנסה לפצח את סוגיית החישרדות בשוק עבורה שבו מפטרים בלבר. שתשתדל להיות פחות מברדת על השכונם של לודדים פוטוגי ניים, ותהיה יותר רלוונטית.

קשיש, אין דבר כזה

הריקוד של אלפונסו, חמישי, ערוץ 2

ימי חמישי נדפקים בדרך כלל בטור הזה: בגיליון יום שישי לא מת' פרסמת ביקורת, ומכיוון שנקודת ההנחה שלי היא שאף אחד לא רר צה לקרוא כיום ראשון על תוכנית מלפני שלושה ימים - ערב הצ' פייה הזה מקופח.

בכל זאת, יש חריג שדאוי לאוכד. פשוט, משום שחבל כל כך לקפח אותו. הכוונה היא לסרטי התעורה המשודרים בימי חמישי בבצנבע של הרשות השנייה. אלה סרטים שנוגעים (כמעט תמיד) בדיגישות בפינות שונות ונשכחות בישראל. "הריקוד של אלפונסו" של ברק היימן הוא דר' גמה מצוינת. היימן ליווה חוג פלמנקו לקשישים, שאחר ממשותתפיו הוא גיבור הסרט: אלפונסו מלול, אלמן בן 73 המככה את רעייתו שאיננה, אך לא מותר על זכותו לחיות, לרקוד, וגם להתאהב שוב.

המצלמה של היימן מחבקת את אלפונסו: כשהוא דוקר בקלילות, או מחוד בלהט, או מזופפ בשרמנשיות בין צרפתית לספרדית, לערבית, לעברית ציורית - הוא לא "קשיש בחוג ריקודים", הגדרה די פתאטית, בעצם. הוא אדם שכל העולם מונח לפניו, הוא מסתעד עליו בלי כר' שה או רגשי נחיתות. אין דבר כזה קשיש, משכנע הסרט, בלי יותר מדי רעש וצלצולים. השתכנעתי.

